Ч. 187. Субота 3 вересня (21) серпня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Бесіда Є. Е. п. Президента Міністрів дра Кербера

виголошена на принятю у Є. Ексц. Маршалка краевого ґр. Ст. Бадені'ого.

Кульмінацийною точкою гостини Є. Е. п. Президента міністрів дра Кербера в Галичині стала ся можна сказати его бесіда виголошена при принятю у Є. Е. Маршалка краевого ґр. Ст. Бадені'ого. Відповідаючи на привітну промову Маршалка сказав др. Кербер насамперед, що підчас цілої подорожи жалував, що не знае краевих язиків і що раз більше брало у него верх переконане, що бодай урядники зберігаючи свою народність, повинні говорити кількома язиками. Ви панове — казав др. Кербер до свого окруженя — не стали ся гіршими Поляками через то, що говорили до мене по німецки і ніхто не спроневіряє ся свому народови, коли учить ся другого і третого язика. Для мира в державі було би то найщасливішим знаком, коли би держава могла розпоряджати великим числом урядників, котрі без перешкоди могли би порозумівати ся живим словом з горожанами належачими до иншої народности.

Недавно тому — казав др. Кербер дальше — підношено против нас тяжкий закид, що ми австрийским студентам на загребскім університеті дали можність вступати до австрийскої служби державної, коли перед тим зложать іспит. Коли то було несправедливо — а я тому перечу, то ми були змушені до того, бо не маемо достаточно числа кандидатів на посади урядників в Дальматиї. А що ми мусимо мати урядників, то ми вибрали той строго критикований спосіб. Справа язикова стала ся великою справою в сій державі і нічого не можна більше жалувати як того, що ту справу трактуе ся з пересадою і що ві а не справу загального народного розвою робить ся головною, що з еї причини віддае ся парлямент через довгі літа під пановане обструкциї та не зважае ся на то, що абсолютне індентифіковане справи язикової з національною загрожуе просто еєтвованю державы.

Теперішне правительство есть сьвідоме того, що не зробило кривди в який небудь спосіб ніякій із жиючих в Австриї народностий. Хочемо завсїгди і заедно присьвячувати всі наші скромні змаганя ділу порозуміня, скоро ведучі з собою борбу народности дійстно бажають порозуміти ся, але не будемо ніколи і серед ніяких відносин робити односторонних народностних концесий. Для тої проґрами не з'обовязали ся ми супротив нікого, лиш супротив себе самих; слова нашого додержимо. Не даемо нікому права приписувати нашій діяльности инших тенденций, як ті, котрі з наших діл ясно виходять. Так само в Тішині і Опаві вдовлетворили ми лиш культурним вимогам двох управнених до того народностий, а коли би настала небезпечність, що справи тих шкіл втягано би до народної борби, то поробимо кроки до радикальної оборони, бо уважаемо ся за обовязаних не позволити на уменшене народного стану посїданя Нїмців. — Нас крик, в котрім есть богато автосуґґестиї не лякае, але питаемось, чи потреба того, чи то для народностий пожиточно, шукати що дня нових причин, щоби ся ними дразнити. У радикальних політиків може то стати ся другою натурою, але розважним мужам не яло ся давати ся поривам. Для австрийских народів було би то спа-

Морский туман.

(Морске оповідане — Томи Краґа).

(Конець).

Марта сказала тогди: А впрочім то й наша вина, коли она віддасть ся за него, а ми то чей робимо для своєї дитини.

Тогди післав Андрух свое позволене тай благословене від родичів, але нехай они роблять як найскорше весїле і не приїзджають скорше на сей бік до Форре, доки їх сьвященик не звінчае. Він упер ся на то а Марта не противилась его воли.

Але в неділю по весїлю, коли молода пара на своїй власній лодцї приплила до Форре, стояли Андрух і Марта а з ними ще кількоро людий на березї і чекали. Обое старі убрали ся в свою сьвяточну одежу а Андрух повісив собі на шию ще й срібний ланцух, який дістав був в спадщинї по своїм батьку. Коли они приїхали, настала велика радість і Марта аж розплакала ся, хоч і знала, що то не розумно, — бо она прецї веселить ся.

Ґавруся взяла собі доброго хлопця за чоловіка. Він був великого росту, сильний і мав на собі порядну одежу, так, що годі було казати, що він не маючий. Ґабруся була весела. Она стала такою веселою від тої пори, коли родичі послїдний раз еї виділи. Можна було погадати собі, що она зродила ся не тут на холоднім острові, але десь далеко звідси, де сонце сьвітить теплїйше, — така була весела і делїкатна.

Та й всі четверо жили дуже сумирно з собою, доки були разом, але час минав і молодята мусїли від'їзджати. Одного дня, коли не було вітру, сїли они на свою лодку та й поплили, а Андрух і Марта стояли на березї та дивили ся за ними.

Відтак обое старі остались самі і все ішло по давному, ні лїпше, ні гірше. Лиш у Андруха не було вже тої відваги, що давнійше. Він же вже й старів ся, та й сил вже не ставало. Підчас бурі вже нерадо пускав ся на море, а ще нераднійше, коли настала мрака. Раз особливо вернув він чогось дуже задуманий і блїдий домів, а коли якийсь молодий чоловік, що стояв на березї спитав его, що ему такого, махнув він рукою і сказав, що як би ему тепер що попало ся в руки, то не добре би закінчило ся. Більше той чоловік не довідав ся від него, але видів, що Андрух звинув линву від невода.

Марта ставала з віком що раз більше мовчалива. Коли пішла між чужих, то здавало ся, як би була заклопотана, що не в пору приходить, або побоювала ся, щоби чогось не перевернути. Ступала осторожно, трохи згорблена і держала руки заедно в кишенях своєї свити. Була впрочім щира і добра, як мало таких, а коли хто до неї прийшов, то просила зараз сїдати і приймала чим хата богата, коли то був який бідний.

Але одного дня прийшов якийсь бідний, старий чоловік. Він дуже вихвалював ся. Казав, що польский король запросив его до себе на обід і він до него іде. Король сам писав до него: Мій друже — писав він в листї — я тебе так люблю!

Коли Марта то почула, стала его випитувати ся про всїлякі річи. Розповіла ему, що по тамтім боцї мае доньку, котра називае ся Ґабруся і віддала ся за великого богача, котрого всї дуже поважають. Чи він еї може случайно де не видів?

Чому би нї! Здаесь, таки напевно, що десь еї видів, лиш не може собі погадати, коли то було.

Ну, то коли ще еї побачить, то нехай еї від них поздоровить та скаже, що дома все добре.

Він собі то запамятае! То насамперед залагодить!

* * *

Одного дня в осени мали Андрух і Марта вибрати ся до Тунгольму, в гостину до Андрухового братанича, що там жив. Поплили перед полуднем, а по полудни мали вернути.

Але коло полудня захмарилось, а в годину опісля ціле море вкрило ся туманом, що сунув ся до берегів і все закривав.

Богато людий говорило, що непогода настала несподївано, але один чоловік, що мав гостець, казав, що вже від довшого часу не від нинї і не від вчера, лупае его в колїнї. Кождий був переконаний, що то для Андруха і Марти небезпечно. Для старих людий то не легка річ знайти дорогу серед мраки.

В ночи буря стала ще більша і лютила ся через два днї.

Коли на третий день рано прояснило ся, було море знов так гладке як давнійше. Буря втихла і воздух був чистий.

А того дня прийшло письмо від Ґабрусї. Она все ще жила в щастю і того бажала своїм родичам. Але їх як не було так і не було. Від того дня, коли настав був той туман, ніхто вже їх більше не видів.

Але було богато таких, що вже вечером

сенним, коли би знайшов ся ряд ріжних патріотів, котрі постановили би з сильною волею зробити конець тим повним небезпечности борбам.

Що тоті борби ведуть ся нині завзятійше то лиш в наслідок конституциї, котру хотіли би розірвати ті, котрі коли не було коституциї мусили зносити правліне як найбільше для них неприхильне. Австрия була згерманізована зцентралізована, коли ще не була конституцийною, а тоді ані один акт не був писаний по чески. Не кажу, щоби то було справедливо, але з того видко, що ера конституцийна дала також народови ческому і сам собі ставлю питане, чи то годить ся, чи відповідно, щоби так високо розвинений нарід поборював так пристрастно нову Австрию.

А коли таке саме питане поставлю до Русинів і Словінців, до Румунів і Італіянців, чи може бути инша відповідь. Сеся Монархія повстала яко забороло против нападів зі Всходу; так легко забуває ся о тім, що много еї народів добровільно сполучило ся з нею якраз задля тої еї цїли. Хоч тота ціль стратила нині богато на значіню, але держава єствує а кіт, що сполучає части будови ствердл. Держава має свої основні закони, котрі дають запоруку кождому народови, а тепер з могучої народної гадки має вийти якийсь пароксизм, що мав би знищити державу? Зло то мусить довести до стану, котрий зовсім не буде приятний для народної і політичної свободи того рода.

Під сумний образ кладу яко підпис девізу правительства: „безпрастрастну витревалість". Ніхто не зможе наклонити нас до якої небудь несправедливости. Коли парлямент зробить нас кураторами держави, то будемо дбати о еї добро, доки аж не знайдуть ся партиї, котрі вийдуть з лябіринту народних невзгодин. Але Австрия не може на то чекати, а під примусом, який з того виплинає, будемо з чистою совістию поступати і дальше як доси.

Новинки.

Львів дня 2 го вересня 1904.

— **П. Віцепрезидент Намістництва** гр. Володимир Лось виїхав вчера в заступстві Є. Е. пана Намістника на відкрите староства в Зборові.

— **Іменованя.** Дійстні учителї одержали посади: Юл. Лятковский в гімназиї в Золочеві, Кароль Пікель в Новім Санчи; дійстними учителями іменовані провізоричні учителї: Ант. Бартчак в реальній школі в Тарнові, Богусл. Бутримович в I гім. в Тарнові, Евг. Даниловнч в польскій гімназиї в Коломиї, Генр. Дембский в II гімн. в Ряшеві, Мих. Галущиньский в Золочеві, Петро Яворек в гімназиї в Торнові, Викт. Калиновский в Бережанах, Войт. Краевский в Новім Санчи, Стан. Людкевич в рускій гімназиї в Перемишли, Стан. Памисл в рускій гімн. в Перемишли, Ґуст. Отремб в реальній школі в Ярославі, Брон. Станкевич в Бохни, Ів. Свитальский в Золочеві, Брон. Шуба в Станиславові.

— **Під колеса поїзду** кинув ся вчера вечером при ул. Жовківскій у Львові якийсь робітник і погиб на місци. Самоубійник мав називати ся Н. Гощук. Причина самоубийства незвістна.

— **Огні.** В громаді Шумляв, яворівского повіта, згоріло дня 18 с. м. пять селяньских загород. Шкода 14.480 К була обезпечена ледве на 4.800 корон. Причиною пожару була неосторожність сина одного з погорільців, котрий розпалив огонь близько стодоли, аби упечи бараболь.

— **Намірене самоубийство.** Вчера межи годиною 7-ою а 8-ою вечером візвано стацию ратункову до дому під ч. 84 при ул. Личаківскій у Львові до 15-лїтної учениці VII кляси виділової. Випила она в намірі самоубийчім карболевої води. Прибувший лїкар переполокав їй зараз жолудок, так що еї житю не грозить вже нїяка небезпечність. Причиною того наміреного самоубийства було то, що дївчина не здала вчера поправки з нїмецкого язика.

— **Найдений корабель.** Мало кому так щастить ся, як одному австралїйскому поселенцеви, котрий після донесеня англійских часописий найшов цїлий корабель. — Корабель „Dumtrieshire", їдучи до Нової Каледонії, попав на рафу коралеву і залога уважала его вже за пропавшого, тому не постигавши навіть щоглів всїла на лодки ратункові і відплила, а на другий день не побачивши его на горизонті, думала, що потонув. В дїйстности було инакше. Приплив моря підніс корабель до гори, а відплив зніс его з рафи і филя загнала его о 30 миль морских дальше, до спокійного заливу, над яким недавно осїв новий фармер. Сей зловив корабель, спустив якор і доніс властям морским о пайденій згубі. Корабель сей представляє вартість більше як 20 тисяч фунтів штерлїнґів. Як „знализне" одержить фармер десяту часть вартости корабля, а крім того значнїйшу нагороду за его уратоване від затоплення.

— **Американьскі кравці про писателів.** Один з американьских кравців жалує ся в Ню-йорских часописях на рівнодушність сучасних белетристів супротив мужеской моди. Кравець пригадує, що „старі" писателї, як Бульвер, Діккенс і др. в своїх романах подрібно описували, який костюм носили герої романів. Такі описи много причиняли ся до піднесеня кравецтва, так що неоден замовлював собі пр. штани або сурдут після опису сего або того писателя. Сучасні писателї не звертають уваги на костюм героїв їх романів або найбільше згадують про него двома-трома стрічками. Особливо вигадує американьский кравець на писательки, котрі розписують ся широко про стрій героїнь їх романів, а про стрій героїв зовсїм мовчать.

другого дня побоювали ся того, бо стало ся щось, що не ворожило нічого доброго.

Німий псиско, котрого Андрух і Марта так завсїгди любили, нараз промовив на свій спосіб.

Стояв на березї і гавкав. А то справдї чудо, коли нїмий пес стане нараз гавкати. Та й не гавкав звичайно. Можна би скорше сказати: стояв і вив на море....

Винахідник.

(Гумореска з францускосо — Ів. Жилкіна).

Трундбіз зробив три винаходи.

Перший розвязував велике питане повоздушної плавби, котре розлило тілько чорнила і розсадило тілько бальонів, не говорячи вже про аеронавтів. Користаючи з праць своїх попередників, Тіссандієра, Жіффарта і Цеппеліна, Трундбіз усовершив его завдяки зручности листоноса, котрого природа обдарувала аеронавтичним ґенієм. Листонос вигадав комбінациї мудрі і дивачні; Трундбіз примінив їх до практичних цїлий, заплатив листоносови 150 люїдорів і не дав ся опатентувати, бо співробітник его того самого вечера упив ся і упав під колеса омнібуса.

При помочи третього винаходу, о котрім буде дальше бесїда, Трундбіз велїв збудувати свій навоздушний корабель, котрий уоружений в знамениті щогли, керми і льокомотиви, підносив ся і опадав, крутив ся на всї сторони або гнав просто зі скоростию не дбаючи цїлком о вітер.

Щасливий із свого корабля, хотів надати ему характеристичну назву. Позаяк порівнував его з китом, котрий помимо своїх розмірів так зручно увихає ся по филях, назвав его поганим словом „великоптах!"

Другим винаходом був вибуховий материял, що перевисшав всї доси звістні і стояв до них у відношеню, як слонь до крілика, щодо вибухової сили і наслїдків знищеня. Після обчисленя учених, вистало би умістити сто тисяч тон того материялу в серединї земної кулї, получити з ним сталевий прут довжини проміня землї і пустити на конець того прута молот, ваги трийцятьох міліонів фунтів, аби цїла земля, гори і долини, землї і моря, перемінили ся в порох, розлетїли ся аж поза дорогу місяця.

Трундбіз випробовав потайки свій винахід, насамперед в глубинї копальнї вугля, де увірено в вибух вуглевих ґазів, відтак в домі мирового судиї, котрий гадаючи, що упав жертвою анархістичного замаху, велїв увязнити і ставити перед трибуналом шевця, двох коминарів і чотирох голярів.

Кождого з них засудив суд присяжних на десять лїт тяжкої вязниці, а судия з жалю, що не міг вислати їх під ґільотину, розпив ся, а відтак з пиянства помер. Такий хід земских діл.

Але Трундбіз в своїм запалї цїлком не зважав на ті події. Гадав лиш о приміненю свого винаходу. Всадив того вибухового материялу в скалистий остров на Малайскім мори і висадив его у воздух. Вибух був величавий і страшний, а учені сказали, що то землетрясене, викликане вибухом підморского вулькану.

Третий винахід був для Трундбіза найприємнїйший і найбільше пожиточний, бо без него не був би міг використати двох перших. Ось як его зробив. Відвідуючи Ротенбург, мале місточко, славне із старих валів, купив в крамници кусник ковбаси. Крамар завинув ковбасу в кусник старого, обридливого перґаміну. Трундбіз нічим не погорджував. Очистив перґамін. Була то славна розвідка альхемістична, що подавала спосіб переміняти папір на золото. Той спосіб мабуть добре звістний кільком банкирам. Трундбіз ужив его знаменито і в коротнім часї був властителем яких 30 міліярдів.

В тайнї, на далекім острові, велїв вибудувати пятнайцять величезних „великоптахів" уоружив їх в гармати, що кидали вибухові бомби, заосмотрив їх в залогу і рішив помагати Провидїню в вимірі справедливости над людьми.

В тій цїли прикликав приятеля, мудрого Ґуньота і спитав:

— Від чого маю зачати?

— Від початку — відповів Ґуньот.

— Годжу ся — відповів Трундбіз — але мусимо знати, де его шукати. Не хочеш, видко, вертати до потопу. Направляючи зносини умерших, умерли би ми самі, не дійшовши до живучих.

— Дїйстно можна того побоювати ся — признав Ґуньот.

По довшій розмові виготовили вкінци плян, як будуть поступати.

Трундбіз написав насамперед до француского правительства, накликуючи его до привернения независимости островови Мадаґаскар і поставленя цїлого ряду ґенералів, офіцирів, урядників і дневникарів в стан обжаловання. Поручив Ґуньотови віддати лист президентови републики і міністрови справ внїшних. Ґуньот вирушив з ескадрою зложеною з пятьох „великоптахів". Ночию опустив ся на острові Мадері і зателеґрафував до президента:

— Прибуваю в четвер порозуміти ся у важній справі із сторони Трундбіза.

Підписано: Ґуньот.

Коли прибув до Парижа, мінїстер справ внїшних був на предвиборчім обїздї, а президент на ловах в Рамбуйлє. Ґуньот довідував ся о свої телеґрами. В міністерстві сьміяли ся до розпуку, а молодий практикант зробив з телеґрами орла. В елїзейскій палаті бояли ся злочинного замаху і відіслано депешу до дирекциї полїциї. Але урядник, котрий відобрав ту депешу був з тепер з полком жандармів при боцї президента в Рамбуйлє, а ті до котрих Ґуньот обернув не розуміли о що йде.

Подразнений Ґуньот поїхав зелїзницею до Рамбуйлє, побачив президента, котрий цїляв до куропатви і кинув ся до него з криком:

— Приношу вам мир або війну!

Его вхоплено; один лїкар узнав его божевільним і саме заряджено, аби его замкнути в арештї замку, коли роздав ся страшенний гук: арешт вилетів на тисяч метрів у воздух, великаньска лїтаюча машина злетїла на землю о два

— **Кости японьских ґвардейців.** Японьска ґвардия користує ся на війні особливим привілеєм. Після розпорядку мікада, в случаю смерти ґвардейця на поли битви, належить часть его тіла, бодай оден палець відрізати і переслати на родину, щоби можна там торжественно его поховати. Для висилки частий тіла погибших ґвардейців на родину є при кождім ґвардейскім полку осібні герметичні скриночки.

— **Смерть від грому.** Дня 22 с. м. в часі бурі, яка лютила ся в повіті стржижівскім, убив грім 60-літну Анну Божек, селянку в Високій, котра вийшла була з хати і станула на подвіри.

— **Хитрі злодії.** З Київа доносять: В Марилині, в повіті малоярославскім, в Росиї, вломили ся були перед кількома днями в ночи злодії до тамошної церкви. Коли почали в церкві господарувати, над'їхали три селяньскі вози. Злодії боячи ся, аби їх селяни не половили, поперебирали ся чим скорше в ризи і почали відправляти службу Божу. Селяни, побачивши відправляючих о півночи сьвящеників, так налякали ся, що проклинаючи чарівників утікли. Тоді скористали з того злодії, порозбивали скарбонки, забрали всі золоті і срібні річи, церковні ризи і 2000 рублів готівкою, а відтак від'їхали на двох возах.

— **Воскресша жінка.** В Будапешті дня 1 червня с. р. привезено жінку столяря Юлію Патерову до шпитала в дуже грізнім стані, бо переїхав єї віз електричного трамваю. Лікарі перевели сейчас на Юлії Патеровій операцію, по котрій хора через довший час була між смертю а житєм. По кількох тиждням Юлія Патерова почала приходити до здоровля а дня 30 червня поліпшилось їй так добре, що перенесено єї до иншої салї між лекше хорих. На давнім ліжку єї уміщено жінку робітника Шнайдра, котра миючи вікна, упала з третого поверха. Шнайдрова умерла в годину по привезеню єї до шпитала, а позаяк дозорець забув змінити табличку над ліжком з назвиском хорої, проте шпитальний урядник втягнув Юлію Патерову до книги померших. Столяр Патер, одержавши повідомлене о смерти своєї жінки, поховав єї зовсім не догадуючись, що справляє похорон чужій собі Шнайдеровій. Вдовець потішив ся скоро по страті своєї жінки і вже за кілька днів взяв до себе служницю Марию Кралік, з котрою необавки мав женити ся. Тимчасом Патерова скоро приходила до здоровля і дивувала ся дуже, що чоловік анї разу не прийде єї відвідати, але зовсім не жалувала ся на се дозорцеви і в той спосіб похибка не зістала вияснена. Перед кількома днями вийшла з шпиталю Патерова, зовсім вилічена і пійшла до дому. Коли прийшла на подвіре, єї діти, котрі там бавились, утікли перестрашені, думаючи, що прийшов до них дух їх матери. Мешканці дому, переважно робітники, збігли ся і рівнож повтікали перед мнимим духом, а щоби его виполошити, сипали попіл перед дверима. Патер замкнув ся в своїм мешканю і не хотів впустити жінки. Доперва коли прийшов учитель Ковач, котрий там мешкав, вияснила ся справа о стілько, що Ковач ствердив похибку в шпитали. Але мимо сего Патер не хотів приймати своєї жінки і Ковач мусів єї переночувати у себе. Патер ствердивши особисто похибку в бюрі шпитальнім, ще надумував ся чи має дальше жити з своєю жінкою та вкінци погодив ся з своєю долею.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 2 вересня. Є. Вел. Цісар приїхав тут з Ішль.

Берлин 2 вересня. „Nordd. Allg. Ztg." довідує ся, що речинець від'їзду кн. Фридриха Леопольда на поле війни у всхідній Азиї відрочено на бажанє Росиї, бо тепер єсть обава, що ватаги Хунхузів можуть знищити зелізницю.

Сімля 2 вересня. (Бюрю Райтера). Анґлійска ескадра в Тибеті імовірно 15 вересня опустить Лясcу.

Льондон 2 вересня. Бюро Райтера заперечує рішучо росширену поголоску о злім стані здоровля короля Едварда; противно курация маріенбадска вийшла єму дуже на здоровлє.

Токіо 2 вересня. Зачувати, що Японці взяли Ляоян. Потверджeня сеї чутки ще нема.

Льондон 2 вересня. Бюро Райтера доносить: Після наспівшої до Шанґаю депеші Японці вчера (в четвер) по тяжкій борбі обсадили Ляоян. Росияни одержують поміч.

Льондон 2 вересня. Бюро Райтера доносить з Токіо: Японьске ліве крило зачало нині (в пятницю) над раном випирати Росиян до ріки Таїці. Праве крило приступило до борби коло Гаїнтав. Страти японьскі від понеділка обчисляють на 10.000 людий.

Льондон 2 вересня. Росийский пароход занятий усуванєм мін в каналі Порт Артура зістав в середу знищений.

Мукден 2 вересня. Бюро Райтера доносить: Відділ японьский в силї 10.000 людий машерує, як кажуть на Мукден від північного всходу.

кроки від наляканих жандармів, з неї вийшли уоружені люди, відбили Гуньота і скоро вернули до середини машин, котра сейчас підлетіла в гору. Настало щось страшенного. Воздушний корабель кидав бомби на палату, та завалила ся і почала горіти. Всі, що були в середині погибли. Дві години пізнійше, коли Гуньот получив ся з своєю ескадрою збомбардував парлямент, сенат і міністерство, аби власти зробити більше податливими. Висадив кілька церков, аби покарати клерикалів. В часі того погибло 5300 людий. Однако одна зле вицілена бомба збурила одно крило Лювру і Гуньот вихилив ся, аби оцінити шкоду. В тій хвили стратив рівновагу і з висоти 500 метрів упав на камінє та убив ся. Позаяк ескадра втратила свого вожда, надлетів Трундбіз з своїми десятьма „великоптахами" і обіймив команду. Знищивши Париж, поплив воздухом понад Північне море. З висоти яких 300 метрів добачив чотири военні кораблї. Пересьвідчений, що ті кораблї перевозили до Хін німецке войско, післав їм кілька бомб і они пійшли на дно. Пізнійше дізнав ся, що то була помилка і що ті панцирники належали до Анґлії, з котрою він заключив був мир. Гнївав ся дуже, але потішив ся, роздумуючи, що у війнї нічо не може охоронити від таких прикрих подій.

По дорозї Трундбіз відчитував ґазети, що доносили про знущанє, яких допускають ся козаки над берегами Амура. Коли Хінці збомбардували Благовещенськ видано приказ різні на спокійних хіньских горожан того міста. Було їх кілька тисяч в Благовещеньску. В означенім дни козаки устроїли страшне польованє на людий на улицях міста, а навіть в домах. Зловлено майже всіх Хінців з виїмком може 50. Козаки поділили своїх полонених на відділи і завели їх на берег ріки, там одерли їх з золота, дорогоцінностий, а навіть одежи, повязали до себе довгими косами, а відтак загнали до ріки. То топленє тревало кілька днів.

Трундбіз аж занедужав з обуреня. На его приказ наводушна фльота приспішила ходу в дорозї до північних Хін. Кілько разів пере літала над росийским містом, викидала бомби, аби тому варварскому народови дати научку.

Вкінци долетіли до місця призначеня. Трундбіз проливав сльози над жалобними місцями і сейчас розпочав лови на росийскі войска. Всі козацкі полки замінив в ящницю.

Відтак водив Трундбіз свої „великоптахи" поміж Тієнтсіном, Пекіном і Паотінфу. З незвичайною безсторонностию стріляв Хінців за убиванє білих, а від так Анґлійців, Італіянців, Французів, Німців і Японців за мордованє Хінців. Зручним замахом пірвав всіх ґенералів союзних держав і европейских дипльоматів, забрав їх і полетів в сторону, де схоронив ся хіньский двір. Кілька добрих бомб утвердило там его власть. Велів відтак збудувати на великій рівнині естраду різьблену, золочену, вибиту дорогоцінною тканиною і перевіз там ґенералів і амбасадорів білих народів, цісаря Хін і найвизначнійших мандаринів; надав їм мир справедливий і аби їм доказати свою могучість, велів своїй фльоті маневрувати в очах зібраних. Величезні панцарні „великоптахи" уставили ся в ряді простовіснім, кождий о 60 метрів над попереднім. Той зад, послушний сиґналам, з неімовірною бистротою підносив ся, опадав, ішов наперед, на ряд, на ліво і на право, довкола і в хрест, обертаючи ся немов би танцював, коли нагле в наслідок якогось загадочного случаю, тріснула бомба в складі муніциї найнизшого воздушного корабля. Роздав ся страшенний гук, по котрім загреміло чотирнайцять подібних вибухів. Всьо на пять миль довкола було знищене.

Так погиб Трундбіз. Сьвіт увільнений від великого судиї, не потребував бояти ся більше лютости надто великої справедливости; вдоволив ся, що терпів звичайну несправедливість, яка є цїлком достаточна і справи пійшли своїм звичайним ходом.

— **„Краєвий Союз кредитовий"** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . .	аркуш по	10 сот.
2. Замкненя місячні 2 штуки . .	„ „	5 „
3. Інвентар довжників .	аркуш „	5 „
4. „ вкладників .	„ „	5 „
5. „ уділів	„ „	5 „
6. Книга головна	„ „	10 „
7. „ ліквідацийна .	„ „	10 „
8. „ вкладок щадничих	„ „	10 „
9. „ уділів членьских	„ „	10 „
10. Реєстр членів	„ „	10 „
11. Зголошеня о позичку	штука по	2 „
12. Виказ уморення позички	„ „	2 „
13. Асиґнати касові	„ „	1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім" у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в неділї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).